

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968466352/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

var David Baxter, hvis Iver snarere syntes at tiltage, end at aftage under Arbeidet.

Blandt de mange Nysgjerrige, der samlede sig i den store Spisestue, var ogsaa den lille Laura, Greenwoods Steddatter. Hun havde allerede tidligere af sin Stedfader vidst at skaffe sig Tilladelse til at løbe lidt omkring paa Gangene og see sig om. Der mødte hun siden den lille Negerdreng, der strax fortalte hende den Ulykke, der var indtruffen. Ledsaaget af ham, gik hun da ned af Trappen og naaede netop Forstuen i det Øieblik, da Robert Fulton blev baaren derigjennem, hvorefter hun fulgte med Mængden ind i det store Spiseværelse.

Den største Deel af Tilskuerne maatte imidlertid efter Franklins Befaling blive staaende nærved Udgangen i den nedre Deel af Værelset. Her stod ogsaa Laura i Begyndelsen, men lidt efter trængte hun sig længere op og betragtede nøie den lille Dreng, hvis Træk vare smukke selv i dette Øieblik, da Døden dog alt syntes at have paatrykt ham sit Mærke, og da de Fleste havde opgivet Haabet om, at han nogensinde her paa Jorden skulde vaagne til Liv igjen.

Uden at Nogen lagde Mærke dertil, havde Laura taget Plads paa Sophaens anden Side, hvor hun endnu tydeligere kunde see Drengens Ansigtstræk. Men da hun nu saaledes med stor Opmærksomhed betragtede ham nærved, forekom det hende pludselig, som om der saaes en lille Bevægelse ved hans Læber. Det var da, ligesom om hun blev dreven af en Magt, som hun ikke kunde modstaae. Hun traadte endnu et Par Skridt nærmere, og før man kunde hindre det, lagde hun sin Haand paa hans Hjerter;

thi dette havde, som hun bemærkede, Franklin allerede flere Gange gjort. Men neppe havde hun udført det, før hun vendte sit Ansigt og sine funklende Øine mod Franklin og udraabte: »Det bevæger sig.«

Ved disse Ord fæstede Alle deres Blik paa hende, og fra Manges Læber hørtes der et Udraab af Overraskelse; ja, da hun saa lidt lignede de Børn, som man ellers var vant til at see, saa forekom det Flere, ligesom der var skeet et Vidunder, og ligesom en Engel fra Himlen var nedstegen for at bringe Trøst og Redning netop i det Øieblik, da alt jordisk Haab syntes forsvundet.

Ogsaa Franklin studsede et Øieblik, da han saae hende; imidlertid fattede han sig snart og lagde nu selv sin Haand paa Drengens Bryst. »Hun har Ret,« raabte han, »hans Hjerte slaar! Gud være lovet, vi kan ikke tvivle paa, at Livet nu vender tilbage.«

»Da bliver det vel bedst, at vi aarclade ham,« sagde Lægen.

»Jeg troer neppe, at det behøves,« svarede Franklin; »nei hold nu op, Bridle! han aander allerede; det er aabenbart, at Brystet hæver og sænker sig. Med Himlens Hjelp er Faren overstaet.«

Lidt efter lidt vendte nu Rødmen tilbage paa Robert Fultons Kinder, han aabnede sine Øine og rejste sig pludselig halvt op, medens han med Forundring saae sig om. Men den lille Pige, der syntes forskrækket over sin egen Dristighed, vendte sig om og ilede tilbage til Døren igjen, hvor Negerdrengen endnu stod, og hvor hun skjulte sig bag ved Mængden.

Der fandtes Ingen i den hele Forsamling, der paa en stærkere Maade lagde sin Glæde for Dagen end